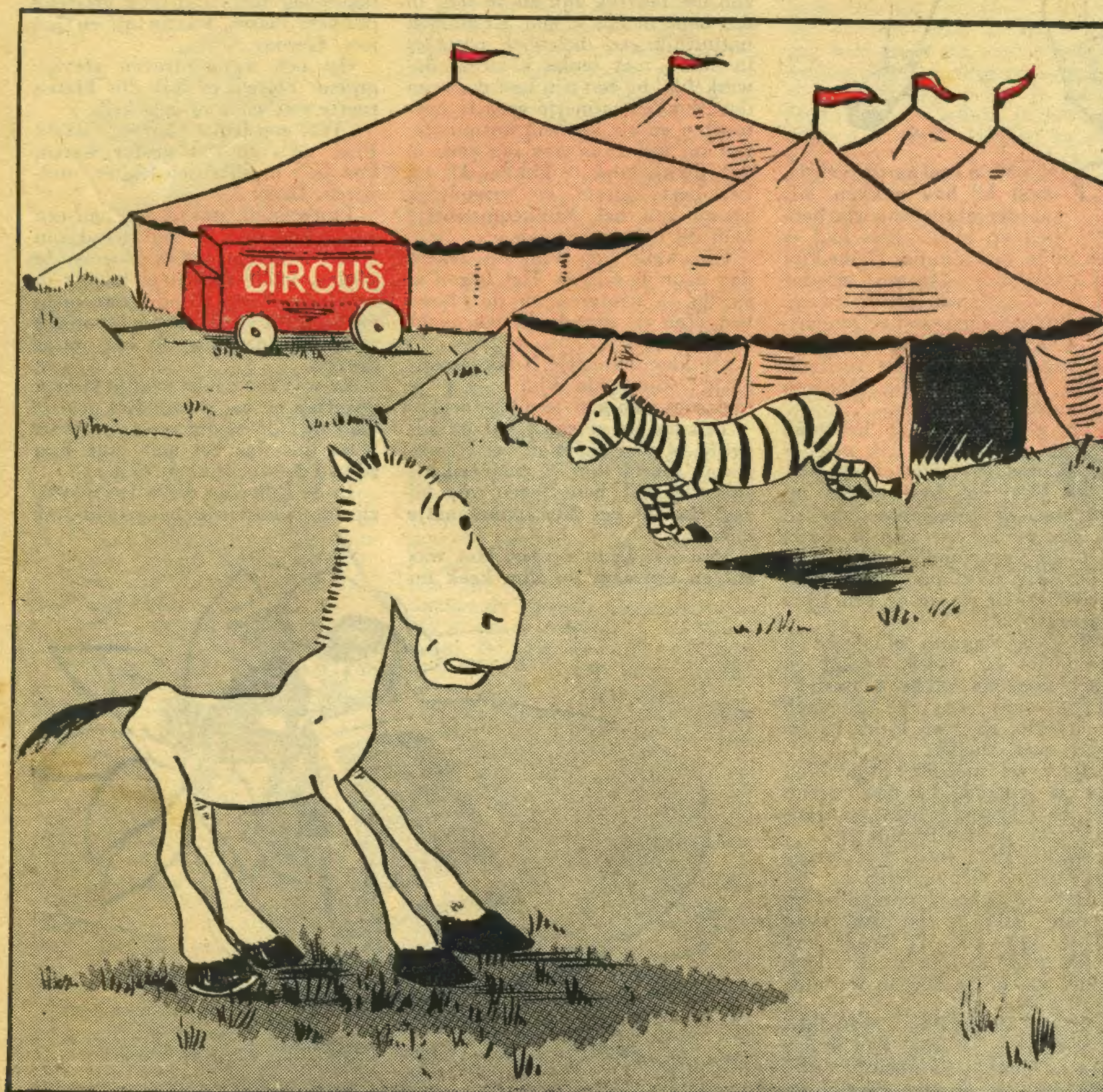
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 25 NOVEMBER 1937

AUWI AUWI EEN ONTSNAPTE GALEIBOEF!!

HET NUKKENMANNETJE

DOOR V. LATTE

PIM was 'n heel aardig ventje, maar hij had nukken. Als moeder iets gedaan wou hebben en kleine Pim had er geen zin in, dan schudde kleine Pim zijn krullebol en dan wist moeder wel, dat er niets van terecht kwam. Dan glimlachte moeder heel raadselachtig en Pim had zich al menige keer afgevraagd wat er toch eigenlijk wel achter die glimlach van moeder kon steken.

Pim vertrouwde dat helemaal niet. Hij had liever dat moeder keef, hem zelfs strafte of iets dergelijks. Maar dat deed moeder nu juist niet. Ze glimlachte maar en liet Pim verder aan zijn lot over.

Op een keer vond Pim het toch te bar. Hij bleef parmantig voor moeder staan en vroeg een tikje wantrouwend :

„Moeder, waarom glimlacht u toch altijd als u iets vraagt en ik heb geen zin om het te doen ?"

Kijk, daar was die glimlach van moeder weer en Pim's hartje klopte wat sneller.

„Tja," zei moeder, „tja, Pim, daar is iemand, die dat precies weet, en dat moet je hem maar eens vragen, als je hem tegenkomt."

„Wie is dat, moeder ?" vroeg Pim gloeiend nieuwsgierig.

„Het Nukkenmannetje," zei moeder. „Het is een heel klein ventje, net als jij, maar het ziet en hoort veel en als je 't hem vraagt, zal hij je heusch wel antwoord geven."

„Goed, " dacht Pim. „Maar luister eens, moeder, waar kan ik dat vreemde mannetje vinden ?"

Moeder trok de schouders op en diepe rimpels kwamen in haar voorhoofd.

„Dat weet ik niet," zei ze. „Dat weet niemand. Zó zie je hem en zó zie je hem weer niet meer. Misschien ontmoet jij hem wel eens, als hij aan het wandelen is met zijn dik boek onder de arm."

„Een dik boek ?" zei Pim. „Wat staat er in dat dikke boek, moeder ?"

„Een heleboel, Pim. Alles over kleine jongetjes en kleine meisjes."

Pim knikte. Dat kon hij begrijpen. Dat was zeker een van die prachtige boeken waarin er zoveel verteld werd over koningen en prinsen, reuzen en dwergen. Wat zou het heerlijk zijn als je eens in dat boek mocht kijken. Er zouden natuurlijk een heleboel prentjes in staan met leuke kleuren. Ja, werkelijk, hij zou zijn best doen om dat Nukkenmannetje eens te ontmoeten en als hij hem ontmoette, zou hij wel kans zien om eens in dat dikke boek te kijken. Als hij het heel beleefd en vriendelijk vroeg, zou het Nukkenmannetje hem dit zeker toestaan.

Opgewekt liep Pim op zekere dag door de bossen. Het begon al aardig te winteren en de blaren bedekten de grond als een zacht verend tapijt.

„Nukkenmannetje, Nukkenmannetje," fluisterde Pim, „laat je toch eens zien met je dikke boek."

Telkens als er een vogel opfladderde of wegschoot in het struikgewas, schrok Pim op, maar telkens ook viel het hem tegen, als hij zag, dat dit het Nukkenmannetje niet was.

Pim wandelde verder. Het was stil en eenzaam en Pim keek nu en dan eens even om, alsof hij bang was te verdwalen.

Hij had toch wel een klein beetje wroeging, want hij wist, dat hij niet zo ver in het bos mocht komen als hij alleen was, maar hij had er nu eenmaal zin in om zijn eigen gangetje te gaan en zich aan niemand of niets te storen.

En daarbij : hij wilde dat geheimzinnige Nukkenmannetje zien met zijn dik boek.

Pim liep nu langs de grote vijver en keek met ontzag naar die geweldige plas water. Hij probeerde door het water heen te kijken, maar zag niets dan een griezelig donkere massa, waarin nu en dan iets bewoog.

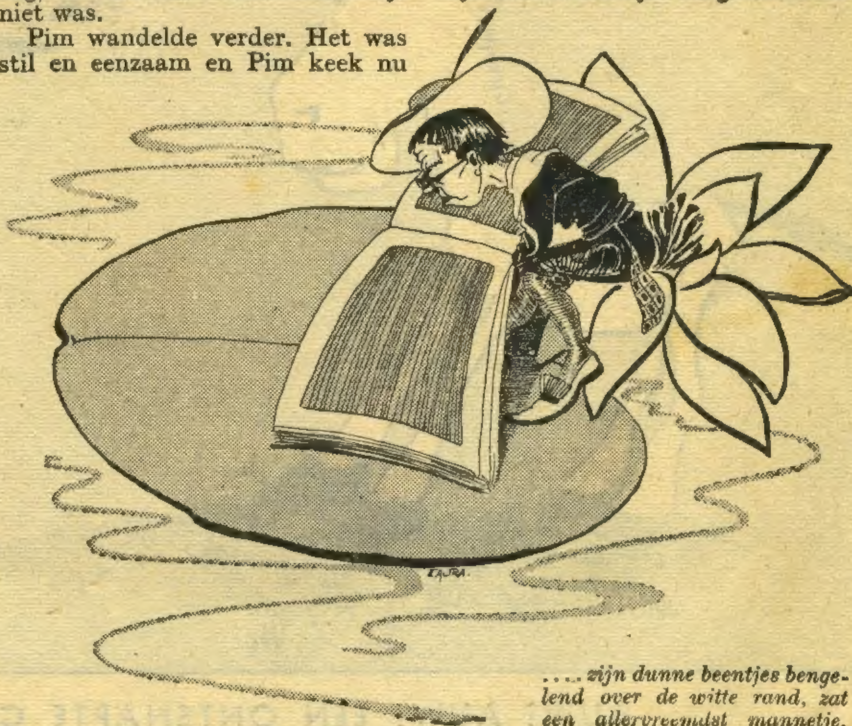
Op het water dreven stevige groene blaren en op die blaren rustte een witte of gele kelk.

„Wat een leuke bootjes," dacht Pim. „Als ze wat groter waren, kon je 'r in zitten en lekker rondvaren. Ik...."

Pim's adem stokte. Hij had een wilde kastanje in zijn hand om ermee naar een van de bloemen te gooien, maar ze viel plotseling in het mos. Pim's mond zakte open en hij keek strak naar een van die witte bloemen, die op het water dreven.

Er was een zacht windje komen opzetten en het duwde het groene blad met de bloem naar de oever. Maar dat was het niet, wat Pim zo had doen schrikken. O nee.

In de kelk van die witte bloem, zijn dunne beentjes bengelend over

.... zijn dunne beentjes bengelend over de witte rand, zat een allervreemdst mannetje.

de witte rand zat een allervreemdst mannetje. Het was zeker niet groter dan een duim en het had een ronde bril op. Het keek noch rechts noch links, maar was al druk verdiept in een boek, dat wel twee keer zo groot was als hijzelf.

„Het.... het.... Nukkenmannetje!" stotterde Pim. En hij wilde de benen nemen. Maar net toen hij zich wilde omdraaien keek het Nukkenmannetje op, zag hem beteuterd staan en stak dreigend de vinger op.

„Jij komt precies als geroepen, baasje," klonk zijn schel stemmetje en voor zover Pim er kon uit opmaken, scheen het kereltje geweldig nijdig te zijn. „Wacht eens even, ik heb nog een appeltje met je te schillen!"

Hij neemt me mee in die witte boot, dacht Pim ontzet. Het Nukkenmannetje sprong aan land, legde zijn bootje vast met een

En wat hij las vervulde hem met schaamte.

kabeltje van mos, nam zijn boek onder zijn arm en kwam recht voor Pim staan.

„Hier ben ik," zei hij fronsend. „Heb ik het mis of ben jij niet die Pim Ongeduld, die daar aan de rand van het bos woont in dat grote rode huis met die groene luiken?"

„Dat.... dat.... ben ik," stamelde Pim.

„Hè?" vroeg het mannetje, „hoe zei je?"

En hij legde zijn dunne hand aan zijn oor in de vorm van een schelp. Pim slikte even en herhaalde.

„Ja, dat ben ik, m e n e e r."

„H'm," bromde 't kereltje, „dat gaat al beter, wat? Haha, jij bent dat ventje dat het Nukkenkoninkje wil zien, wat? De Nukkenkoning, mijn heer en gebieder, is op reis, maar ik ben zijn secretaris, weet je, en ik heb dat dikke boek meegebracht. Een van die dikke boeken uit onze bibliotheek, want we hebben er heel veel. Maar dit boek is speciaal voor jou. Kijk maar."

Het Nukkenmannetje liet hem de rug van het boek zien en inderdaad: daar stond het met grote letters op: Pim Ongeduld. Pim's gelaat begon te stralen. Hij dacht niet beter, of hij zou dat mooie boek, dat natuurlijk vol heerlijke sprookjes stond, cadeau krijgen. Lekker voor de lange winteravonden om in te bladeren.

Het Nukkenmannetje keek hem aan en grinnikte.

„Ja, dat boek is voor jou," zei hij. „Ga maar eens op die paddenstoel zitten en kijk het maar in. Ik ga onderwijl eens een lading eikels klaar leggen voor onze vrachtschepen."

Pim durfde niet te weigeren. Hij ging zitten en nam het boek op zijn knieën. Ja, werkelijk, er stonden plaatjes in, tekeningen en krabbels. Pim begon plotseling te lachen. Hij was een en al aandacht en was het Nukkenmannetje dadelijk vergeten.

Wat was dat leuk! Ja, werkelijk, kijk dat waren kleine Jan en Piet met wie hij had geknikkerd in de zomer en daar gingen ze 'r met zijn twee van door en lieten hem staan, omdat hij niet tegen verliezen kon. Hei! Dat was hij zelf met die pruillip.... wat was dat onaardig! En hier was hij weer in moeders keuken.... kijk dat ventje eens stampvoeten van nijdigheid.... en daar rolde het op de grond.... en kijk hier, hier gooide het van boosheid zijn kop melk over de tafel....

En telkens moest Pim erkennen, dat dat akelige ventje niemand anders was dan hijzelf. En om het zeker te weten begon hij in het boek te lezen.

En wat hij las vervulde hem met schaamte. Foei, foei, foei, wat was dàt een onaardig kind, dat daarin werd beschreven. Ja, ja, hij herinnerde zich alles heel goed. Hoe hij geen boodschappen wilde doen, zijn havermout niet wou eten, morste en knoeide uit pure onwil, alleen om te morsen en ongehoorzaam te zijn, hoe hij met zijn nieuwe schoentjes aan in het water stond te trappelen....

Och, och, och.... het stond er allemaal zwart op wit. Er was niets overgeslagen.... niets.

En kijk, daar was een plaatje van moeder. Hij lag in zijn bedje te slapen en moeder stond over hem heengebogen. Wat keek moeder droevig.... nog nooit had hij iemand zo zien kijken. En onder het plaatje stond: Een jongetje, dat nooit luistert en zijn moeder veel verdriet aandoet! En dat jongetje was Pim Ongeduld.

Waterlanders rolden over Pim's wangen en iemand veegde ze met een zacht, zijden doekje weg. Dat was het Nukkenmannetje, maar

.... vloog hij als de wind....

Pim zag dat hij nu heel vriendelijk keek en glimlachte.

„Ik.... ikke....," snikte Pim, „zal het niet meer doen!"

En het Nukkenmannetje nam het boek en knikte.

„Kijk," zei hij, „hier is een nieuw boek, dat nog helemaal onbeschreven is, Pim. Alle bladzijden zijn nog helder wit. Ik weet zeker, dat wanneer je het volgend jaar in de winter terugkomt en je in dit nieuwe boek bladert, je niets zult lezen dan leuke verhalen en niets zult zien dan aardige krabbels van een vrolijk en gehoorzaam jongetje."

En toen Pim weer thuiskwam en moeder hem iets opdroeg, vloog hij als de wind om het te doen en was hij zo behulpzaam, dat moeder hem verwonderd lachend aankeek.

En dit was zo de volgende dagen en dat bleef zo. Wel kreeg hij nog wel eens zin om het andersom te doen, maar dan dacht hij aan het Nukkenmannetje en het nieuwe boek en vooral aan dat plaatje van moeder, terwijl ze boven zijn bedje was gebogen, en Pim klemde zijn tanden opeen.

„Nee, Nukkenmannetje," zei hij dan tot zichzelf, „nee, je krijgt geen kans om een l e l ij k e krabbel van me in je nieuwe boek te zetten."

Het ging eerst moeilijk, o zo moeilijk, maar naar mate de dagen tot weken aangroeiden ging het beter en voordat het halve jaar om was, vond kleine Pim het vanzelfsprekend, dat hij precies deed, wat moeder vroeg en dat hij zich gedroeg als een prachtig, klein kereltje.

Het Nukkenmannetje is niet meer teruggekeerd. En kleine Pim vindt 't niet aardig van hem, maar hij denkt zo, en lacht triomfantelijk:

„Hij schaamt zich dood dat hij nu niets lelijks meer in zijn boek heeft staan en durft zich niet meer te laten zien! Maar ik geef hem geen kans, al krijg ik hem nooit meer te zien. En wie, behalve kleine Pim, dàt het leukste vindt, dat is natuurlijk: moeder.

DIKKIE HEEFT EEN ONTMOETING

Dikkie Dikson was een jongen,
Die aan leren maling had,
Maar als herder van de kudden
Kreeg hij hier en daar wel wat.

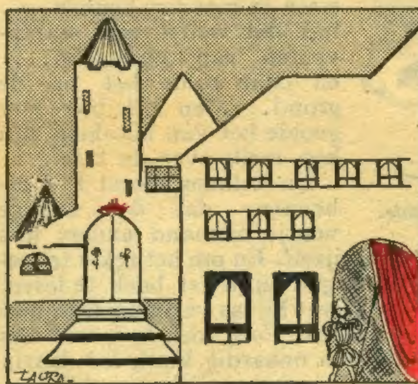
In een hutje op de heide
Woonde hij nu heel alleen,
Heel zijn pakje hing aan flarden,
Hij sliep op een bed van steen.

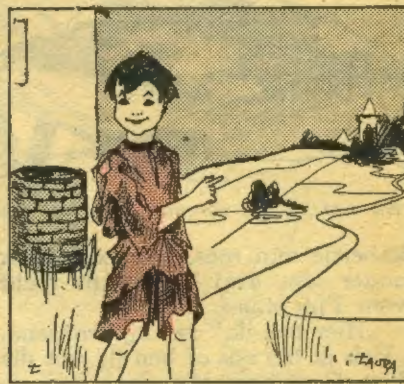
Op een dag verscheen een zwerver
Bij de ingang van de hut
En ging er wat zitten rusten
Vlak nabij de waterput.

Dikkie had een gouden hartje
En de bedelaar had dorst.
Dikkie gaf hem melk te drinken
En van 't brood een flinke korst.

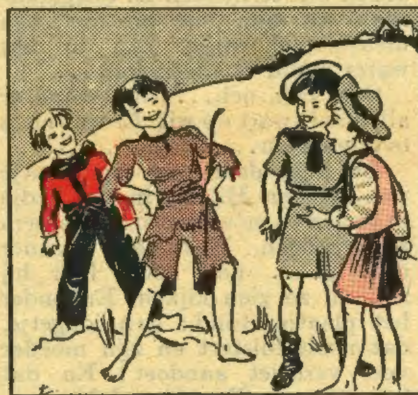
D'arme zwerver lachte vriend'lijk
En vertelde van een stad,
Waar alleen paleizen stonden
En men gouden straten had.

Dikkie's oogjes gingen open
Van verbazing en hij dacht:
Naar die stad wil ik wel wand'len,
En ik haal m' een gouden vracht.

Hij dreef gauw zijn kudde schapen
Bij elkaar en in de keet.
"k Wil, dacht hij, zo spoedig mogelijk
Naar die stad, eer ik 't vergeet.

D' and're jongens vroegen lachend
Of hij nu al schafttijd had.
„Nee," zei Dikkie trots, „'k ga reizen,
'k Wil vandaag nog naar de stad."

Met zijn herdersstaf wees Dikkie
Naar de verre horizon.
„'t Goud, dat zei de wijze zwerver,
Was voor wie het halen kon."

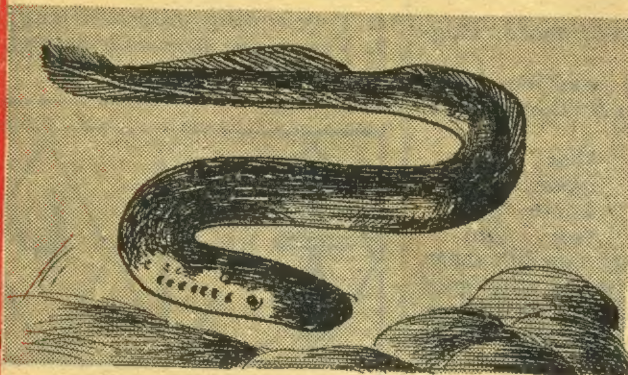
WEESENSTEIN.

EEN KASTEEL VOL VERRASSINGEN

HET KASTEEL VAN WEESENSTEIN, DAT VROEGER EIGENDOM WAS VAN DE KONING VAN SAKSEN IS EEN SLOT VOL VERRASSINGEN. WIE OVER EEN BRUG HET KASTEEL BETREEDT KOMT OP DE DERDE VERDIEPING BINNEN EN TERECHT IN DE..... STALLEN. DE SALONS LIGGEN DAAR ONDER! DE SLOTKAPEL BEVINDT ZICH OP DE VIJFDE ETAGE, MAAR DAAR IS OOK DE...........IJSKELDER. MEN VRAAGT ZICH ONWILLEKEURIG AF, WAAROM MEN DAN NIET VAN EEN IJSZOLDER SPREEKT. DIT KASTEEL STAMT UIT DE MIDDELEEUWEN EN IS MET AL DIE VERRASSINGEN DUBBEL GEHEIMZINNIG.

DE PRIK.

IS EEN BEEST, DAT ONS AAN EEN PALING DOET DENKEN MAAR HIJ HOORT NIET TOT DE FAMILIE VAN DE PALINGEN. HIJ HEEFT ACHTER DE KOP ZEVEN GAATJES, DIE VEEL LIJKEN OP SPIJKERGATEN. DIT DIER IS EEN BUITENGEWOON GOEDE BAROMETER, WANT, OFSCHOON HET ANDERS UREN LANG STIL KAN LIGGEN, WORDT HET, WANNEER ER SLECHT WEER OP KOMST IS, ERG RUMOERIG EN ONRUSTIG. HET SPRINGT DAN SOMS WEL HET AQUARIUM UIT VAN OPWINDING

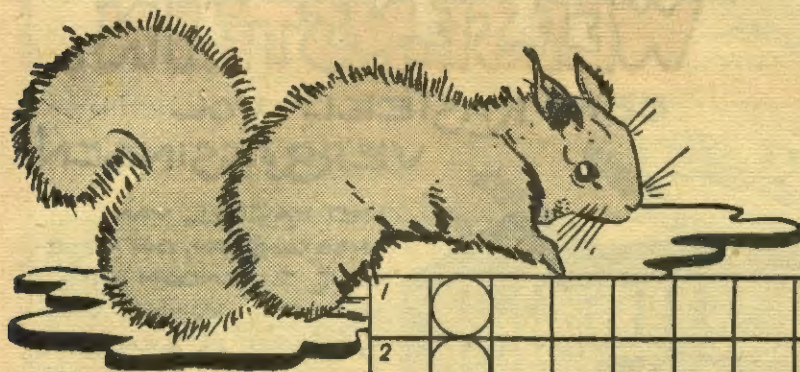
EEN LUCHTPLANT.

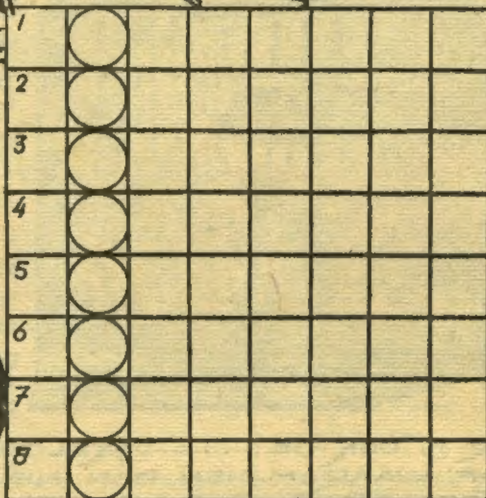
DE PLANT, DIE HIER STAAT AFGEBEELD, GROEIT ZONDER BLOEMPOT. MEN HANGT HAAR EENVOUDIG AAN EEN DRAADJE OP. IN ZUID-AFRIKA KOMT ZIJ HET MEESTE VOOR. ZIJ HEEFT SCHITTEREND RODE BLOEMBLAREN MET DIEPBLAUWE UITEINDEN.

E. GOSSENHOVEN.

BONT ALLERLEI

Lettergreep-puzzle

In deze puzzle vragen wij alleen maar horizontale woorden van je; dat zijn dus woorden, die je van links naar rechts moet opschrijven. Zij tellen alle 8 letters en worden omschreven als volgt:

1 Een officier in het leger.
2 Toestel, waardoor je met iemand anders op verre afstand kunt praten.
3 Ander woord voor boer.
4 Blad van het servies, waarop de thee wordt opgediend.
5 Bestuurster van een land.
6 Geneeskrachtig water voor ziek oog.
7 Ander woord voor huwelijksfeest.
8 Ander woord voor spoed, vlugheid, vaart.

We hebben de woorden, die je in moet vullen, in stukken gehakt. Hier zijn ze:

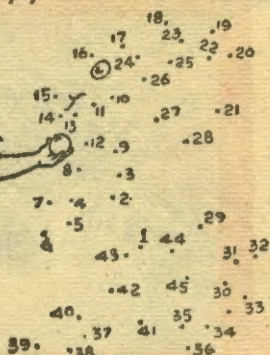
raal	man	thee	heid
water	tele	akker	loft
brui	snel	konin	gene
blad	foon	oog	gin

Nu is het al niet moeilijk meer.

Nu nog iets: als je alles goed hebt ingevuld, zul je op de tweede verticale rij, dat zijn dus de gezamenlijke tweede letters van boven naar beneden te lezen, de naam vinden van het diertje, dat boven deze puzzle staat.

Even happen

Welk dier is de kleine meid hier aan 't voeren?

Als jullie 't willen weten, trek dan een recht lijntje van cijfer 1 naar 2, enz., totdat je aan 44 komt.

Drie-woorden-rebus 2

Weer drie woordjes van vier, drie en twee lettergrepen.

Het eerste is een zelfstandig naamwoord en de persoon, op wien het slaat, is vooral in Nieuw-Guinea te vinden. Het is een verzamelaar van koppen!

Het tweede is een verzameling van bloemen.

Oplossingen vorig nummer

WIE KAN SCHERP KIJKEN?

OPGEPAST VOOR DE BEER

SCHRIJF OP!

1. Zo'n — zoon.
2. lam.
3. geldt — geld.
4. spin.
5. ei — IJ.

DRIE-WOORDEN-REBUS 1

1. Vogelenzang (vogel-en-zang).
2. Verjaardag (v-er-jaar-da(s)g).
3. Kleingeld (Kl-ei-n-geld).

En voor het derde heb je 'n sleutel of een breekijzer nodig.

Kun je de drie woorden nu vinden?

FRANSISCO PIZARRO

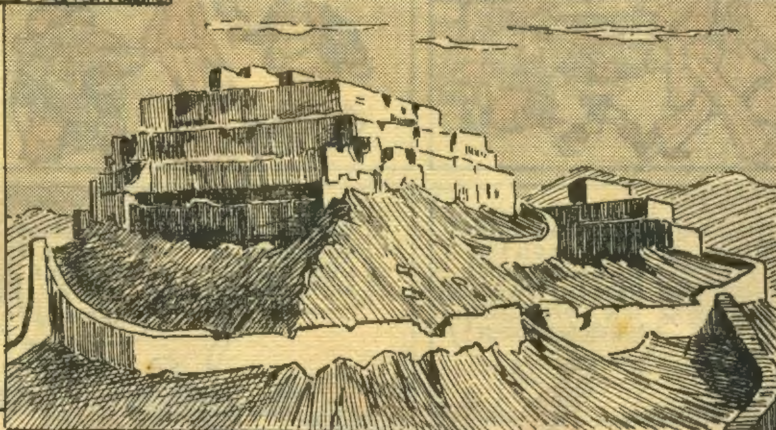
1478 – 1551

ONDER DE ONTDEKKERS VAN DE NIEUWE WERELD IS NA COLUMBUS FRANSISCO PIZARRO WEL EEN VAN DE MEEST BEKENDEN. DEZE SPANJAARD HEEFT PERU VEROVERD, MAAR HIJ HEEFT DAT HELAAS GEDAAN DOOR GEBRUIK TE MAKEN VAN AL DE HEBZUCHT EN AL DE WREEDAARDIGHEID, WELKE IN HEM HUISDEN. MEN MOET WEL BEDENKEN, DAT PERU, TOEN HET DOOR PIZARRO VEROVERD WERD, AL EEN STAAT WAS, WAARIN ORDE EN RUST WERDEN GEHANDHAAFD. AAN HET HOOFD VAN HET RIJK STOND EEN KONING, DE INCA GENAAMD. PIZARRO BEZETTE DOOR LIST EN GEWELD VERSCHILLENDE VESTINGEN, HIJ DRONG DIEP IN HET LAND DOOR EN VERWOESTTE DAARBIJ ALLES WAT HEM OP ZIJN WEG LAG, MAAKTE TENSLOTTE GEBRUIK VAN EEN STRIJD, WAARIN TWEE INCA'S OM DE MACHT STREDEN EN WIST OP DIE MANIER DE HOOFDSTAD TE VEROVEREN.

OUD BEELD VAN EEN INCA

DAARMEE WAS PIZARRO ECHTER NIET TEVREDEN. HIJ RICHTTE EEN VERSCHRIKKELIJK BLOEDBAD AAN ONDER DE EENVOUDIGE BEVOLKING. EEN VAN DE TWEE INCA'S, LIET HIJ GEVANGEN NEMEN; HIJ BELOOFDE HEM VRIJ TE ZULLEN LATEN, WANNEER ER EEN GOEDE LOSPRIJS BETAALD WERD; TOEN PIZARRO HET GELD IN HANDEN HAD, LIET HIJ DEN KONING TOCH WORGEN. DEN ANDEREN INCA AMALGRO GENAAMD, LIET HIJ DOODSCHIETEN. IS HET WONDER, DAT PIZARRO ZELF EEN PAAR JAAR LATER EEN GEWELDDADIGE DOOD GESTORVEN IS? EEN DER TRAWANTEN VAN AMALGRO VERMOORDDE DEN MOORDENAAR VAN ZIJN VROEGEREN MEESTER.

E. GIBBENHUIZEN

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN ZWARE VERANTWOORDELIJKHEID.

